

La seguretat com a raó nacional

written by Llorenç Prats | 8 de juliol de 2020

La cruïlla actual derivada del desencís provocat per la marxa enrere perpetrada la nit del primer d'octubre de 2017 roman vigent. Per avançar en la reconstrucció nacional catalana calen nous esquemes o superar els vells. Això a més de nous lideratges i noves cares suposa també noves idees i nous talents. Aquesta cruïlla, en cas d'error, no desemboca en la mort, només en una aturada sense cap justificació (el que hem viscut o patit en els darrers tres anys). Si s'encerta el nou camí, en canvi, hi ha un món d'oportunitats per davant. Tant de bo que sigui aquesta l'opció de futur.

Existeix una majoria social que assumeix la normalitat de la independència com un dret dels catalans i també com un deure derivat del mandat sorgit del referèndum d'autodeterminació. Però allà on tot plegat queda encallat és en com exercir drets polítics o col·lectius per fer progressar les decisions democràticament adoptades. I aquí és on s'han d'aportar les millors idees i propostes. Llençar la gent engrescada a les tenalles del sistema judicial espanyol, sense més, no és la millor opció i només genera desgast i cansament, sobretot si, com s'ha vist, és la pròpia administració autonòmica catalana la que actua contra els seus propis valedors nacionals. Un fet que ha despertat preocupació i ha generat una [consulta dins del moviment de Primàries Catalunya](#), des de Barcelona, ja que és certament sorprenent.

La reconstrucció d'un nou estat, la independència, només té sentit si aquest nou estat és capaç de defensar-se. Més enllà de simbolismes o de bones intencions, surar enmig del món dels estats exigeix aquesta premissa. I si això és evident, també ho és la condició que aquest nou estat ha de poder defensar els seus, aquí i arreu. I aquesta idea, tot i que és veritable

no forma part del discurs dels darrers anys.

Abans del 1r d'octubre de 2017, quan en el centre del debat ciutadà i polític es va situar el dret d'autodeterminació, s'entenia implícita aquella condició. O almenys, molts ho van entendre així, ja que els milers de catalans que van acudir a defensar les urnes i els col·legis tenien la certesa que es defensarien bé i també estarien protegits. I no era un miratge. Era una íntima certesa. I això va fer desencadenar l'èxit i la gran victòria democràtica que sempre recordarem. Els tres anys posteriors, tanmateix hem vist que tot ha quedat aturat. I ni el més mínim gest de dignitat nacional ha tingut la protecció deguda. I per tant, és imprescindible recuperar aquell sender.

Les coses es fan fent-les. I la recuperació de les institucions és una fita més que es pot fer l'endemà de la presa de possessió d'un nou govern, sota el control del Parlament, amb una majoria, si més no, com l'actual. Però això, que és viable, requereix voluntat política per protegir i donar seguretat als ciutadans catalans, siguin els que siguin, tot instituint un nou ordre, en aplicació de les lleis que s'aprovin, tal com es va fer visiblement els dies 6 i 7 de setembre de 2017 a la cambra catalana.

Amb percepció de seguretat pels que tirin endavant, de la forma que sigui, sota l'esguard de nous polítics o representants que estiguin disposats a fer valer les raons de la victòria del referèndum d'autodeterminació del passat 1r d'octubre té sentit anar més enllà de qualsevol expressió merament simbòlica de reivindicació nacional. És per tenir-ho en compte i evitar-nos maldecaps, perquè tot ja està inventat. Per tant, la clau està a trobar o buscar aquests nous polítics que amb la representativitat política guanyada maldin per oferir als catalans prou seguretat, una cosa que ara no passa, ni de bon tros, de manera que els patriotes han de viure ocults i callats (en són milers). Així es podria fer efectiu el mandat sorgit del referèndum d'autodeterminació.